

سرکوب به شیوه پسرعموهای جهان عرب

14 مارس 2011 روزی است که از خاطره تاریخ پاک نخواهد شد؛ روزی برای ثبت بدنامی آل سعود. زمانی که حاکمان عربستانی با حمایت همه جانبه دولت آمریکا به بحرین نیروی نظامی فرستادند تا در سرکوب وحشیانه مخالفان آل خلیفه مشارکت کنند.

14 مارس 2011 روزی است که از خاطره تاریخ پاک نخواهد شد؛ روزی برای ثبت بدنامی آل سعود. زمانی که حاکمان عربستانی با حمایت همه جانبه دولت آمریکا به بحرین نیروی نظامی فرستادند تا در سرکوب وحشیانه مخالفان آل خلیفه مشارکت کنند.

این عملیات که برای مقابله با انقلاب مردمی بحرینی‌ها برنامه‌ریزی شد، وسیله‌ای بود برای جلوگیری از راه یافتن قیام بزرگ عربی به خلیج فارس. خاندان سعود در این تاریخ سربازان خود را به بحرین اعزام کردند تا به قول خودشان به درخواست کمک آل خلیفه برای قلع و قمع دموکراسی خواهان، پاسخ داده باشند. حضور نظامی عربستان در بحرین در کنار تحولات اخیر کشورهای عرب، عربستان و مناسبات داخلی این کشور را در کانون توجه قرار داده است.

نکته قابل تامل در مورد شیوه اداره خاندان سعود این است که در شرایط کنونی ملک عبدالله، پادشاه عربستان، تصمیم‌گیرنده اصلی نیست و شاهزاده نایف پشت همه این ماجراهای شرم‌آور است. این مرد شرور 77 ساله، برادر ناتنی ملک عبدالله و معاون دوم نخست‌وزیر است. البته او دست‌کم 36 سال نیز وزیر کشور بوده. البته علاوه بر شاهزاده نایف، شاهزاده سلطان نیز یکی از چهره‌های مهم آل سعود به حساب می‌آید. او ولیعهد و معاون اول نخست‌وزیر عربستان است و با اینکه بیش از 80 سال سن دارد، گزینه اصلی جانشینی ملک عبدالله به حساب می‌آید. شاهزاده سلطان که 48 سال وزیر دفاع بوده در سن و سالی است که بعید نیست زودتر از پادشاه بمیرد!

با توجه به شرایط جسمانی پادشاه و سن و سال بالای ولیعهد احتمال دارد همین روزها یکی پس از دیگری از دنیا دست بکشند و با مرگ خود، تاج و تخت را به شاهزاده نایف واگذار کنند.

در آن صورت تازه مشکلات عربستان آغاز می‌شود. با توجه به اینکه شاهزاده نایف ید طولایی در به زندان انداختن و سرکوب مخالفان دارد، روزهای دشواری در انتظار مردم این کشور خواهد بود. او به سانسور مطبوعات اعتقاد دارد و برای حقوق زنان و اقلیت شیعه هیچ ارزشی قائل نیست. بنابراین می‌توان گفت آنچه این روزها از عربستان دیده‌ایم تازه شروع راه مقابله آل سعود با مخالفان است.

جمجمه‌هایشان را خرد کن کسی نگاه نمی‌کند

هفته گذشته خبرگزاری رسمی بحرین اعلام کرد که وضعیت فوق‌العاده امنیتی در این کشور به دستور امیر بحرین از اول ماه ژوئن لغو خواهد شد. این حکم که توسط شیخ حمد آل خلیفه، صادر شده است، تعریف جورج اورول نویسنده انگلیسی را به یاد می‌آورد، زیرا او نیز شرایط فوق‌العاده امنیتی را برقراری امنیت ملی می‌دانست. امنیت ملی از نظر آل خلیفه با خاک یکسان کردن مساجد است. آنها با حمایت و مشارکت آل سعود بیش از 20 مسجد شیعیان را ویران کرده‌اند؛ علاوه بر تخریب خانه‌ها، میدان لولو را که نماد قیام‌های مردمی بوده از بین برده‌اند. آزار و اذیت و زندانی کردن صدها نفر از معترضان نیز بخش دیگری از امنیت ملی مورد نظر حاکمان بحرین است.

دوست صمیمی شاهزاده نایف در بحرین، شیخ خلیفه بن سلمان آل خلیفه که 75 سال دارد، دست‌کم 40 سال نخست‌وزیر بوده است.

حوادثی که در بحرین اتفاق افتاده و افرادی مانند شیخ خلیفه بن سلمان و شاهزاده نایف مسئول آن بوده‌اند نشان‌دهنده سلطنتی است که می‌خواهد از شر مردمش خلاص شود. تاکتیک‌های به کار گرفته شده نظیر همان تنبیه‌های جمعی است که نمونه‌اش را آمریکایی‌ها سال 2004 در فلوجه عراق پیاده کرده‌اند و اسرائیلی‌ها سال‌هاست در غزه اجرا می‌کنند.

برخلاف آنچه آل خلیفه وانمود می‌کند اعتراض‌های مردمی تنها از سوی اقلیت شیعه شکل نگرفته و اکثریت قاطع بحرینی‌ها از مخالفان رژیم به حساب می‌آیند. با این حال آل خلیفه روش‌های سرسختانه‌ای برای سرکوب مخالفان به کار گرفته‌اند و حتی به کادر پزشکی نیز رحم نمی‌کنند. دست‌کم 24 پزشک و 23 پرستار به براندازی حکومت متهم شده‌اند و به‌زودی دادگاه‌های نظامی برایشان حکم صادر خواهند کرد. برای همه روشن است که جرم اصلی این افراد مداوای مخالفانی است که توسط نیروهای پلیس و ارتش به شدت زخمی شده‌اند. البته آن‌طور که سازمان پزشکان مدافع حقوق بشر گزارش داده این پزشکان و پرستاران ثابت کرده‌اند ارتش و

پلیس بحرین مانند حیوان رفتار می‌کنند بنابراین برای این رژیم خیلی خطرناکند.

در چنین شرایطی رسانه‌های غربی سکوت کرده‌اند که نشان‌دهنده همدستی واشنگتن و سایر پایتخت‌های اروپایی با آل‌خلیفه و آل‌سعود است. اما در مورد سوریه چنین چیزی اتفاق نیفتاد و جنجال بسیاری به پا شد. تا جایی که سازمان ملل نیز وارد میدان شد و به سرعت نسبت به شرایط حاکم بر منطقه تغییر موضع داد و قطعنامه صادر کرد.

در مقابل سکوت رسانه‌ای غرب و انفعال سازمان ملل، دیدبان حقوق بشر بزرگواری کرد و با صدور گزارشی آنچه را که برای همه آشکار بود، اعلام کرد. جو استروک، مدیر بخش خاورمیانه این سازمان سیاست به خرج داد و گفت: به نظر می‌رسد هدف چنین سرکوب گسترده‌ای این است که همه به سکوت وادار شوند.

اول می‌درست همان روزی که بن لادن مورد حمله آمریکایی‌ها قرار گرفت و خبر مرگش اعلام شد، مطر ابراهیم علی مطر یکی از 18 عضو حزب الوفاق بحرین که در اعتراض به شرایط موجود از نمایندگی مجلس استعفا داده بود، توسط چند مرد ناشناس ربوده شد. پس از این آدم‌ربایی سخنگوی دولت اعلام کرد که او را برای بازجویی احضار کرده‌اند. درست در همان روز برای جواد فیروز، یکی دیگر از اعضای حزب الوفاق و نماینده سابق مجلس، چنین اتفاقی افتاد و 30 مرد ناشناس با چهره‌های نقاب زده او را به بازجویی بردند!

21 عضو مخالف دیگر نیز به‌زودی از طریق دادگاه‌های نظامی محاکمه خواهند شد که در میان آنها حسن مشیمع (رهبر حزب شیعه حق) و ابراهیم شریف (رهبر حزب سنی سکولار وعد) نیز حضور دارند. جرم این مخالفان تلاش برای براندازی دولت به کمک سازمان‌های تروریستی است. 7 مخالف دولت نیز به‌صورت غیابی محاکمه خواهند شد و به گفته فعالان حقوق بشر احتمال دارد به اعدام محکوم شوند.

ویران کردن مساجد: سرگرمی جدید آل‌خلیفه

همان طور که گفته شد، روش جدید آل‌خلیفه و آل‌سعود، خراب کردن مساجد است. انگار از بین بردن مساجد برای آنها به نوعی ورزش تبدیل شده و می‌خواهند رکورد بشکنند. تاکنون دست کم 27 مسجد و ساختمان مذهبی با خاک یکسان شده که یکی از آنها مسجد امیر محمد بریقی است؛ مسجدی که 400 سال قدمت داشته. عجیب این است که شیخ خالد بن علی بن عبدالله آل‌خلیفه وزیر عدالت و امور اسلامی بحرین در واکنش به این تخریب‌ها گفته که آنها مسجد نیستند؛ بناهایی غیرقانونی‌اند.

هزاران نفر از شیعیان شغل‌های دولتی‌شان را از دست داده‌اند و مستمری‌هایشان نیز قطع شده است. آمار معلمان و دانش‌آموزانی که به اتهام شرکت در تظاهرات به زندان می‌افتند روز به روز بیشتر می‌شود. دستگیری و ضرب و شتم خبرنگاران عادی شده و تنها روزنامه مخالف دولت نیز توقیف شده است.

ظاهراً آل‌خلیفه و آل‌سعود از این معامله سود بسیاری می‌برند و به هیچ مشکلی نیز برنمی‌خورند؛ نه تحریمی در کار است نه قطعنامه‌ای. حتی از یک مجازات ساده نیز خبری نیست. از منطقه پرواز ممنوع هم حرفی زده نمی‌شود و قرار نیست مخالفان به تسلیحات نظامی مجهز شوند. ناتو قصد ندارد جایی را بمباران کند و کسی از تغییر رژیم و جابه‌جایی قدرت سخن نمی‌گوید. همه اینها در حالی است که آل‌خلیفه بابت میزبانی ناوگان دریایی پنجم آمریکا تحسین می‌شود. آل‌خلیفه نیز از هرگونه سرمایه‌گذاری انگلیسی و آمریکایی حمایت می‌کند؛ سرمایه‌گذارانی نظیر انگلیسی‌هایی که تاجر مرگ هستند و تجهیزات نظامی به بحرینی‌ها می‌فروشند تا ماشین سرکوبشان خاموش نماند.